

**Žalba koju je 5. siječnja 2018. podnio Marine Harvest ASA protiv presude Općeg suda (peto vijeće)
od 26. listopada 2017. u predmetu T-704/14, Marine Harvest ASA protiv Europske komisije**

(Predmet C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Marine Harvest ASA (zastupnik: R. Subiotto QC)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelj od suda zahtijeva da:

- u cijelosti ili djelomično ukine presudu Općeg suda;
- poništi Komisijinu odluku od 23. srpnja 2014. ili, podredno, poništi kazne izrečene žalitelju tom odlukom, ili, podredno tomu, bitno snizi kazne izrečene žalitelju odlukom;
- naloži Komisiji da naknadi žaliteljeve troškove zastupanja i druge troškove, nastale u ovom postupku i u postupku pred Općim sudom;
- po potrebi, uputi predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje u skladu s presudom Suda;
- poduzme sve druge mjere koje taj sud smatra potrebnima.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

U potporu žalbi, žalitelj se poziva na dva žalbena razloga.

1. Prvim žalbenim razlogom, žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava jer nije primijenio članak 7. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 139/2004 ⁽¹⁾ (u daljnjem tekstu: Uredba o koncentracijama) u ovom predmetu.
 - a. Kao prvo, Opći sud je počinio pogrešku koja se tiče prva pri tumačenju pojma „pojedinačna koncentracija” osobito jer je odbio to da se na temelju uvodne izjave 20. Uredbe o koncentracijama zaključi da je namjera EU zakonodavca bila da se „pojedinačnom koncentracijom” smatraju sve koncentracije koje „povezuje određeni uvjet”.
 - b. Kao drugo, Opći sud je počinio pogrešku koja se tiče prava pri tumačenju smisla članka 7. stavka 2. Uredbe o koncentracijama.
2. Drugim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je izrekao dvije kazne za jedno te isto postupanje.
 - a. Presudom je povrijeđeno načelo *ne bis in idem* jer je Marine Harvest kažnjen dvaput zbog stjecanja vlasništva na udjelu u visini 48,5 % gospodina Maleka: jedanput iznosom od 10 milijuna eura na temelju članka 14. stavka 2. točke (a) Uredbe o koncentracijama jer je koncentracija navodno provedena prije prijavljivanja (navodna povreda članka 4. stavka 1. Uredbe o koncentracijama) i daljnjih 10 milijuna eura na temelju članka 14. stavka 2. točke (b) Uredbe o koncentracijama zbog navodnog provođenja koncentracije prije nego što je proglašena sukladnom s unutarnjim tržištem (navodna povreda članka 7. stavka 1. Uredbe o koncentracijama).

- b. Podredno, presudom je povrijeđeno načelo uračunavanja jer se pri određivanju druge kazne nije uzla u obzir prva kazna.
- c. Podredno tomu, u presudi je počinjena pogreška koja se tiče prava jer se nije primijenilo načelo stjecaja povreda: navodna povreda obveze prijavljivanja iz članka 4. stavka 1. je bila specijalnija povreda i stoga ju je konzumirala navodna povreda obveze odgode iz članka 7. stavka 1. Uredbe o koncentracijama, koja je bila općenitija povreda.

(¹) Uredba Vijeća (EZ) br. 139/2004 od 20. siječnja 2004. o kontroli koncentracija između poduzetnika (Uredba EZ o koncentracijama) (SL 2004., L 24., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 5., str. 73.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 8. siječnja 2018. uputio Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Mađarska) – Sole-Mizo Zrt. protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Predmet C-13/18)

(2018/C 142/31)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Sole-Mizo Zrt.

Tuženik: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Prethodna pitanja

1. Je li usklađena s odredbama prava Zajednice, s odredbama Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (¹) (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u) (uzimajući obzir osobito članak 183.), te načelima djelotvornosti, izravnog učinka i ekvivalentnosti praksa države članice u skladu s kojom se, prilikom ispitivanja relevantnih odredbi u području zateznih kamata, polazi od premise da nacionalno porezno tijelo nije počinilo povredu (propuštanje) — odnosno nije zakasnilo kad je riječ o dijelu PDV-a koji se ne može vratiti, a odnosi se na neplaćena stjecanja poreznih obveznika — jer je, u trenutku kad je nacionalno porezno tijelo donijelo tu odluku, na snazi bilo nacionalno zakonodavstvo koje je povrjeđivalo pravo Zajednice, a Sud je tek kasnije presudio da u njoj sadržan zahtjev nije usklađen s pravom Zajednice?
2. Je li usklađena pravom Zajednice, osobito s odredbama Direktive o PDV-u (uzimajući obzir osobito članak 183.), i načelima djelotvornosti, izravnog učinka i ekvivalentnosti praksa države članice u skladu s kojom se, prilikom ispitivanja relevantnih odredbi u području zateznih kamata, razlikuje situaciju u kojoj porezno tijelo nije vratilo porez u skladu s nacionalnim odredbama koje su tada bile na snazi — i koje su, k tome, povrjeđivale pravo Zajednice — i situaciju u kojoj je ono to nije učinilo povrjeđujući te odredbe i u skladu s kojom se, kad je riječ o iznosu kamata koje se obračunavaju na PDV čiji se povrat nije mogao zahtijevati u razumnom roku zbog zahtjeva nacionalnog prava koji je Sud proglasio protivnim pravu Unije, utvrđuju dva odvojena razdoblja, na način da

— u prvom razdoblju porezni obveznici imaju samo pravo na isplatu zatezne kamate po osnovnoj kamatnoj stopi središnje banke, uzimajući u obzir da, s obzirom na to da je mađarsko zakonodavstvo protivno pravu Zajednice tada još bilo na snazi, mađarska porezna tijela nisu djelovala nezakonito kad nisu odobrila plaćanje PDV-a iskazanog na računima u razumnom roku, dok se